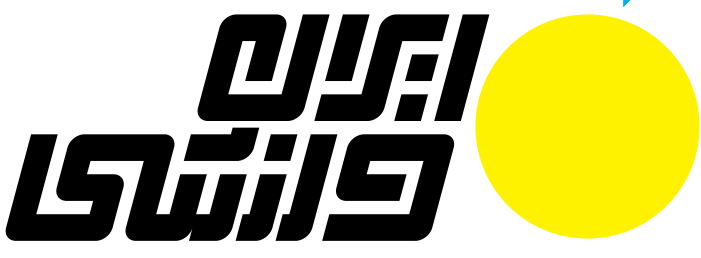

● صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
● مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
● رئیس هیات مدیره: صادق حسین جابری انصاری
● مدیرعامل و مدیر مسئول : علی متقیان
● سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
● سردبیر ایران ورزشی: علی جواد
● تلفن: ۰۲۱-۸۸۵۵۱۱۳۳ • نمایر: ۸۴۷۱۱۷۳۳
● چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
● سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ • ۸۸۵۵۱۲۵۰
● امور مشترکین: ۸۸۴۸۸۰۰ • ۸۸۴۷۸۵۴
● نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
● صندوق پستی: ۵۳۳۸۸-۱۵۸۷۵

وقتی شیر یا خط مهم‌تر از گل زدن می‌شود

اول بزنیم یا بگیریم؟ مسأله این است!

و سپس تصمیم به اخراج زیدان گرفته است. الیزوندو همچنین از گفت‌وگوی کوتاهش با کاپیتان فرانسه پرده برداشت. او گفت زمانی که با کارت قرمز به سمت زیدان رفت، ستاره فرانسوی در حال باز کردن بازوبند کاپیتانی خود بود و بدون اعتراض به تصمیم داور گفت: «آرام باش، کارت قرمز درست است... اما مگر ندیدی یا نشنیدی که قبل از آن چه اتفاقی افتاد؟»

مدینا کانتالخو، داور چهارم مسابقه بود که از طریق سیستم ارتباطی بی‌سیم، تیم داور را از اتفاق رخ داده مطلع کرد. داور آرژانتینی توضیح داد که پس از دریافت این پیام، برای جلوگیری از ایجاد ابهام درباره روند تصمیم‌گیری، دست به اقدامی غیرمعمول زده. او وانمود کرده که در حال مشورت با یکی از کمک‌داوران است تا این تصور ایجاد شود که تیم دآوری صحنه را بررسی کرده

هوراسیو الیزوندو، داور فینال جام جهانی ۲۰۰۶، پس از سال‌ها جزئیات تازه‌ای از یکی از جنجالی‌ترین لحظات تاریخ فوتبال را فاش کرد: صحنه‌ای که با اخراج زین‌الدین زیدان پس از ضربه سر به مارکو ماتراتزی همراه شد. الیزوندو اعلام کرد که نه خودش و نه دو کمک‌داورش، درگیری میان زیدان و ماتراتزی را به‌طور مستقیم ندیده بودند. به گفته او، این لوئیس

افشای راز اخراج تاریخی زیدان؛ فیلم بازی کردیم!

در نهایت و برخلاف تمام بحث‌های مطرح‌شده، نتیجه‌گیری کلی همچنان ساده است: احتمالاً تفاوت چندانی میان اول یا دوم پناالتی زدن وجود ندارد. آمار بلندمدت در مجموع به تعادلی نزدیک به ۵۰-۵۰ می‌رسد و این نشان می‌دهد کیفیت پناالتی زن‌ها، عملکرد دروازه‌بان و حفظ آرامش در لحظات حساس، بسیار مهم‌تر از ترتیب ضربه زدن است. البته باید دید روند غیرمنتظره جام جهانی ۲۰۲۶ ادامه پیدا می‌کند یا نه و آیا کاپیتان‌ها در سکه‌اندازی‌های بعدی، با تردید بیشتری درباره انتخاب تیم آغازکننده تصمیم خواهند گرفت یا خیر. در هر صورت، چه اول پناالتی بزنند و چه دوم، یک اصل تغییر نمی‌کند: تا جایی که می‌توانید پناالتی‌هایتان را گل کنید و امیدوار باشید همان تعداد برای صعود کافی باشد.

نداشته باشد. با این حال، شواهد نشان می‌دهد بازیکنان هنوز چندان به این نظریه اعتقاد ندارند. در چهار ضربات پناالتی برگزارشده در جام جهانی ۲۰۲۶، تنها در یک مورد -دیدار مصر و استرالیا- تیم برنده سکه‌اندازی تصمیم گرفت دوم پناالتی بزند. سه کاپیتان دیگر ترجیح دادند تیمشان آغازکننده باشد و هیچ‌یک از آن سه تیم نیز در نهایت برنده نشدند. نمونه جالب، داونیسون سانچس، کاپیتان کلمبیا بود که پس از بردن سکه‌اندازی آتقدر مردد شد که برای تصمیم‌گیری، کامیلو وارگاس، دروازه‌بان تیمش را صدا زد. آنها پس از مشورت، تصمیم گرفتند اول پناالتی بزنند؛ تصمیمی که در نهایت به سودشان تمام نشد. با این وجود، شاید هم انتخاب اشتباهی نکرده بودند.

نمی‌شود. در ۱۵ ضربات پناالتی اخیر جام جهانی، در هفت مورد نخستین ضربه از دست رفته است: اتفاقی که در هر هفت مسابقه، به تیمی که دوم پناالتی زده بود روحیه داد و در نهایت همان تیم نیز برنده شد. در تاریخ جام جهانی نیز از ۱۲ موردی که تیم آغازکننده نخستین پناالتی خود را از دست داده، تنها دو تیم موفق شده‌اند در نهایت پیروز شوند؛ سوئد مقابل رومانی در جام جهانی ۱۹۹۴ و اوکراین برابر سوئیس در سال ۲۰۰۶. البته ممکن است بخشی از این موضوع به یک اثر روانی یا همان «سوگیری تأییدی» مربوط باشد؛ یعنی تیم‌ها تصور کنند دوم ضربه زدن مزیت دارد و همین باور باعث آرامش بیشتر آنها در لحظات حساس شود، حتی اگر شواهد آماری قاطعی برای چنین برتری‌ای وجود

گزارش ویژه

امین گودرزی

خبرنگار

پس از ۱۲۰ دقیقه فوتبال نفسگیر، شاید سکه انداختن پیش از ضربات پناالتی چندان جذاب به نظر نرسد، اما برای بازیکنان و هواداران اهمیت زیادی دارد. برنده شیر یا خط سکه، دروازه‌ای را که ضربات پناالتی در آن زده می‌شود انتخاب می‌کند؛ تصمیمی که معمولاً باعث خوشحالی هوادارانی می‌شود که پشت همان دروازه حضور دارند. شیر یا خط دوم مشخص می‌کند کدام تیم ضربه اول را بزند. سال‌ها این باور وجود داشت که آغاز کردن ضربات پناالتی یک برتری روانی محسوب می‌شود. تیمی که اولین پناالتی را به گل تبدیل می‌کند، می‌تواند فشار را به حریف منتقل و او را مجبور کند همواره برای جبران نتیجه ضربه بزند. با این حال، نتایج اخیر جام جهانی ۲۰۲۶ روایت متفاوتی را نشان می‌دهد. زمانی که روبن وارگاس سه‌شنبه شب پناالتی سرنوشت‌ساز سوئیس را مقابل کلمبیا به گل تبدیل کرد، روند جالبی ادامه یافت: هر چهار ضربات پناالتی این دوره از جام جهانی را تیمی برده که دوم ضربه زده است. هرچند این آمار هنوز نمونه بزرگی محسوب نمی‌شود، اما اگر کمی عقب‌تر برویم، تصویر جالب‌تر می‌شود. در ۱۳ مورد از ۱۵ ضربات پناالتی اخیر جام‌های جهانی، تیمی که دوم پناالتی زده، برنده میدان شده است؛ آماری معادل ۸۶.۷ درصد.

تنها دو استثنا در این بازه به جام جهانی ۲۰۲۲ بازمی‌گردد: جایی که مراکش به وجود زدن ضربه اول، اسپانیا را در مرحله یک‌هشتم نهایی حذف کرد و کرواسی نیز با همین شرایط، برزیل را در مرحله یک‌چهارم نهایی شکست داد. به نظر می‌رسد برخلاف تصور رایج، حداقل در سال‌های اخیر، دوم ضربه زدن نه‌تنها یک نقطه ضعف نبوده، بلکه برای بسیاری از تیم‌ها به یک مزیت تبدیل شده است.

آیا دوم ضربه زدن واقعاً مزیت دارد؟

نتایج اخیر جام جهانی ۲۰۲۶ این تصور را ایجاد کرده که دوم ضربه زدن در ضربات پناالتی می‌تواند یک مزیت باشد، اما آمار کلی هنوز چنین نتیجه‌ای را به‌طور قطعی تأیید نمی‌کند. پیش از آغاز جام جهانی ۲۰۲۶، در مجموع ۳۵ ضربات پناالتی در تاریخ جام جهانی مردان برگزار شده بود که ۱۸ مورد از آنها (۵۱.۴ درصد) را تیمی برده بود که دوم ضربه زده بود؛ آماری که تقریباً یک تقسیم کاملاً برابر را نشان می‌دهد. با اضافه شدن چهار ضربات پناالتی این دوره، تعداد پیروزی تیم‌هایی که دوم پناالتی زده‌اند به ۲۲ مورد از ۳۹ سری (۵۶.۴ درصد) رسیده است. بنابراین، این افزایش بیشتر تحت تأثیر نتایج همین دوره قرار دارد. جالب اینک پیش از ۱۵ ضربات پناالتی اخیر جام جهانی، تنها ۹ مورد از ۲۴ سری (۳۷.۵ درصد) را تیم دوم برده بود.

شاید همین موضوع باعث شده بود سال‌ها این باور شکل بگیرد که آغاز کردن ضربات پناالتی یک برتری محسوب می‌شود. البته این آمار هنوز برای رسیدن به یک نتیجه قطعی کافی نیست و باید سایر تورنمنت‌ها را نیز بررسی کرد. در جام ملت‌های اروپا، نخستین ضربات پناالتی

روی خط جام جهانی

تهدیدهای مرگبار علیه ستاره کلمبیا

زنده شدن یاد اسکوبار!

فدراسیون فوتبال کلمبیا پس از تهدیدهای مرگبار علیه جامپیتون کامپاس، مهاجم تیم ملی این کشور و خانواده‌اش، از دادستانی کلمبیا خواست هرچه سریع‌تر اعلان این تهدیدها را شناسایی و مجازات کند. کامپاس پس از آن هدف حملات و تهدیدهای گسترده قرار گرفت که در دیدار مرحله یک‌شانزدهم نهایی جام جهانی مقابل سوئیس، در دقایق پایانی وقت اضافه یک موقعیت مسلم گل را از دست داد؛ موقعیتی که می‌توانست کلمبیا را به مرحله بعد برساند.

موقعیتی که به کایوس تبدیل شد

در یکی از حساس‌ترین لحظات جام جهانی ۲۰۲۶، کامپاس در دقایق پایانی وقت اضافه، در موقعیتی تک‌به‌تک با دروازه‌بان سوئیس قرار گرفت، اما نتوانست توپ را به گل تبدیل کند. این مسابقه در نهایت به ضربات پناالتی کشیده شد؛ هرچند کامپاس پناالتی خود را به گل تبدیل کرد، اما کلمبیا با نتیجه ۳-۴ شکست خورد و از دور مسابقات کنار رفت. پس از این اتفاق، فضای مجازی و برخی رسانه‌ها در کلمبیا به شدت علیه کامپاس موضع گرفته و او خانواده‌اش هدف تهدیدهای مرگبار قرار گرفتند. این تهدیدها، یادآور یکی از تلخ‌ترین اتفاقات تاریخ فوتبال کلمبیاست؛ جایی که آندرس اسکوبار، مدافع تیم ملی، پس از گل به خودی مقابل آمریکا در جام جهانی ۱۹۹۴ و بازگشت به کشورش، به قتل رسید.

بیانیه فدراسیون؛ حمایت کامل از کامپاس

«هیچ ورزشکاری نباید به دلیل نمایندگی از کشورش هدف تهدید قرار بگیرد»؛ فدراسیون فوتبال کلمبیا در بیانیه‌ای با محکوم کردن این اتفاق اعلام کرد: «هیچ ورزشکاری و هیچ‌یک از اعضای خانواده او نباید به دلیل نمایندگی از کشورش در یک رویداد ورزشی، هدف تهدید یا عتاب قرار بگیرد.» این نهاد ضمن اعلام حمایت کامل از کامپاس، خانواده او و تمامی اعضای تیم ملی، از دادستانی خواست تحقیقات لازم برای شناسایی و پیگرد قانونی عاملان این تهدیدها را در سریع‌ترین زمان ممکن آغاز کند. فدراسیون تأکید کرد که بازیکنان تیم ملی با تعهد، حرفه‌ای‌گری و عشق به کشور، پیراهن کلمبیا را بر تن کرده و همواره با تمام توان برای کسب بهترین نتیجه تلاش می‌کنند.

یادآور فاجعه اسکوبار؛ سیاه‌ترین صفحه تاریخ فوتبال کلمبیا

تهدیدهای اخیر، بار دیگر خاطره تلخ قتل آندرس اسکوبار را زنده کرد. اسکوبار در جام جهانی ۱۹۹۴ آمریکا، در دیدار مقابل مکزیک، یک گل به خودی ناخواسته به نمرساند و پس از بازگشت به کلمبیا، در یک درگیری خیابانی به ضرب گلوله کشته شد. این حادثه، یکی از سیاه‌ترین صفحات تاریخ فوتبال جهان به شمار می‌رود و هر بار که بازیکن کلمبیایی در تورنمنت‌های بزرگ مرتکب اشتباهی تعیین‌کننده می‌شود، خاطره اسکوبار دوباره زنده می‌شود. فدراسیون فوتبال کلمبیا در بیانیه خود به این موضوع اشاره کرد و از مردم این کشور خواست تا اختلاف‌نظرهای ورزشی را هرگز به تهدید یا حمله علیه ورزشکارانی که با افتخار از کشورشان نمایندگی می‌کنند، تبدیل نکنند.

کامپاس؛ بازیکنی که قربانی اشتباه خود شد

کامپاس در پنج دیدار کلمبیا در جام جهانی، سه بار به میدان رفت و موفق شد در مرحله گروهی مقابل ازبکستان نیز یک گل به ثمر برساند. با این حال، یک لحظه ناخواسته در دیدار مقابل سوئیس، کافی بود تا تمام زحمات او را تحت‌الشعاع قرار دهد. او در ضربات پناالتی، پناالتی خود را به گل تبدیل کرد، اما نتوانست مانع از حذف تیمش شود.

فوتبال نماد اتحاد، نه نفرت

فدراسیون فوتبال کلمبیا در پایان بیانیه خود تأکید کرد: «فوتبال باید نماد اتحاد، احترام و امید باشد، نه بستری برای نفرت، تهدید و خشونت.» این پیام، نه تنها برای کلمبیا، بلکه برای تمام کشورهای که با چنین چالش‌هایی روبرو هستند، یک هشدار جدی است. امید می‌رود که با برخورد قضایی با عاملان تهدیدها، دیگر شاهد تکرار چنین حوادث تلخی در فوتبال جهان نباشیم.

عکس نوشت

3

پس از باخت بلژیک مقابل اسپانیا و حذف از جام جهانی، سن لامنس، دروازه‌بان جوان، پس از اشتباهی که منجر به گل پیروزی اسپانیا شد، به شدت گریه می‌کرد. اما تیبو کورتوا، بدون هیچ کلمه‌ای، او را در آغوش گرفت و به او فهماند که هیچ‌کس نباید بار شکست را تنها به دوش بکشد. در حالی که بسیاری لامنس را مقصر می‌دانستند، کورتوا درس بزرگی از همبستگی داد: حرکتی که ارزشش از هزاران کلمه بیشتر است.

2

تأثیر ارلینگ هالند، ستاره درخشان فوتبال جهان، این بار به کلمبیا رسید. خانواده‌ای در شهر الکازمن دبولیوار تصمیم گرفتند نام فرزند تازه‌متولدشده خود را به افتخار مهاجم نروژی، «ارلینگ هالندآرینا استرادا» بگذارند. هواداران فوتبال در کلمبیانیز با شوخی و هیجان واکنش نشان داده‌اند و برخی امیدوارند این نوزاد روزی به همان مهاجم گل‌زنی تبدیل شود که تیم ملی کشورشان سال‌ها به دنبال آن بوده است؛ هرچند این بار «هالند کلمبیایی» هنوز تنها یک نوزاد است!

1

ژور ژسوس، سرمربی جدید تیم ملی پرتغال، در نخستین اظهارنظرهایش با انتقاد از عملکرد ستاره‌های این تیم خبرساز شد. او گفت: «هی‌گونه بهترین خط‌هافیک جهان را داریم، اما کجا هستند؟» و نفرشان در پاری‌سن‌ژرمن بازی می‌کنند، اما در سیستمی کاملاً متفاوت. اگر همان عملکرد را با پیراهن پرتغال هم ارائه می‌دادند، واقعاً بهترین بودند.» ژسوس تأکید کرد در تیم ملی فقط عملکرد اهمیت دارد، نه اعتبار بازیکنان در سطح باشگاهی.